

KELEBEKLER ÖZGÜR OLUNCA

Bir kelebek kondu kirpiklerime, uzun siyah kirpiklerime... Belki beyaz kanatları vardı belki de renkli benekleri vardı kantlarının üzerinde, bilemiyorum. Ama hatırlıyorum kelebeğe kelebek dediğim, yakalamak, kanatlarına dokunmak için peşlerinde koştuğum günleri...

Ağaçların yeşilliğini, gökyüzünün maviliğini hatırlamak; renkler daha anlamlı kılıyor dünyayı, yaşamayı. Ama hatırladıkça, buram buram özlem damladıkça gözlerimden geçmişin güzel günleri acı veriyor. Renkleri hiç tanımayan arkadaşlarım mı daha şanslı, yoksa hayatı ucundan tadan ben mi daha şanslıyım, gerçekten karar veremiyorum.

Git gide ağırlaşmaya başlayan düşünceler, zilin sesiyle dağıldı; iyi de oldu. Çünkü hayat olumsuz düşüncelerle harcanmayacak kadar değerli ve ben onu hissederek yaşıyorum. Pınar'la girdik sınıfa ve evet ders edebiyat olunca daha fazla gülüyor yüzüm. Öğretmenimizin katkısı yadsınamaz tabi; ama beni asıl etkileyen düşünceler dünyasında yapılan yolculuklar. "Kökü bende bir sarmaşık / Olmuş dünya sezmekteyim / Mavi, masmavi bir ışık / Ortasında yüzmekteyim." Dizeleriyle bitirirken okuduğum şiiri arkadaşlarımın alkışlarına karıştı zil sesi.

Biz pınar'la dönerdik eve. Evlerimiz birbirine de okula da yakındı. Bir de o benden daha rahat yürüyordu, takip tuğlaları olmasa bile varacak sanki eve. Dükkânının önüne masa koyanlar, arabasını kaldırıma park edenler... Pınar olmasa başıma kesin bir şeyler gelirdi. Birkaç kez düşme tehlikesi geçirdim çünkü. İşte o anlarda koşarak gitmek isterdim. İnsanların sesleri birbirine karışır yankılanırdı kulağımda, yüzleri canlanırdı hayalimde... Midem sıkışır, ağlamamak için zor tutardım kendimi.

İnsanlar birçok kez koşular yardımımıza; ama çoğunda korktum ellerini tutarken. Bazıları öyle soğuktu ki önemsemediği ben değildim, yardım ettiğini gören yardım etmese de görecektir olan çevredekilerin bakışlarıydı. Yolun karşısına bizi bir torba gibi geçirenlere teşekkür etmek öylesine zorluyordu ki beni.

Apartmana girdiğimde bizim evden gelen mis gibi yemek kokuları karşıladı beni. Annemin ellerinin lezzeti, yemeklerin kokusunda bile kendini gösterirdi. Annemin masayı hazırlamasına yardım ederken, midemin sabırsız sitemleri kardeşimi güldürürdü. Masayı en çok benim sesim şenlendirirdi. Anlatacaklarım bitmek bilmezdi, başımıza gelen birçok komik olay sayesinde.

Mesela bir gece yaşanan ışık kargaşası... Kardeşim ışık açık uyur. Sonra biz kapatınca fark etmez; ama bir türlü ikna edemedik ışığı kapatıp uyumaya. Bir gece de kardeşim uyuyunca annem ışığı kapatmış. Fakat ben kapatmaya alışık olduğum için tekrar bastım düğmeye. Annem de ışığı açık görünce kardeşimin gerçekten karanlıkta uyuyamadığını, kalkıp ışığı açtığını düşünmüş. Ve bunun neden kaynaklandığını sorgulamış bütün gün. Tabi konu açılınca olay aydınlığa kavuştu ve biz de çok güldük.

O gece masamdan kalkmak üzereydik ki haberlere takıldı kulağım. İsim benzerliğidir diye düşündüm; ama haberlerin tamamını dinleyince öğrendim bahsedilen kişinin gerçekten de okuldan arkadaşım Okan olduğunu. Karşıdan karşıya geçerken kaza geçirmişti arkadaşım. "Durumu ciddiyetini koruyor." diyordu haberlerde. İşte o an bir kez daha fark ettim... Toplumda ayrılması gerekenler; gözü gören ama gönlü karanlık insanlardı, bizler değildik.

Çevremdekiler bazen ne yapacaklarını bilmeseler de insanların samimi davranışları üzmez beni. Ama acıdıkları zaman ağızlarından çıkan tek kelime yüreğime saplanır. Yine de en ağırıdır toplumdaki varlığımızı fark etmeyenleri hissetmek. Bu defa karar vermiştim. Onlar fark etmiyorlarsa biz fark ettirmeliydik toplumdaki yerimizi. Yapabileceklerimizi, birey olarak var olduğumuzu göstermeliydik. Tabi ki tabuları yıkmak daha zordu karanlıkta yürümekten. İnsanoğlu

bir ömrü gözünde büyütüyordu, hedeflerinin yolunda değil. Yapabileceğimiz ama yapmadığımız şeyler için zaman bahanesinin arkasına sığındık. Fark edemedik bir günlük kelebek ömrüne bütün gökyüzünün sığıdığını.

Artık kelebekleri özgür bırakmalıydı herkes. Ülkemiz için, insanlık için, gelecek için taşıdığımız sorumlulukları yerine getirebilecek güce sahip olduğumuzu fark ettiklerinde tutmuş olacaktı elimizden. Bu düşüncelerle girdim sınıfa ve ilk teneffüste topladım bütün arkadaşlarımı. Hepsinin düşünüp söyleyemediklerini koydum önlerine. Birlikte bütün engelleri aşip gerçek aydınlıkta yürümeliydik.

Birkaç gün konuştuk kendi aramızda. Daha sonra ailelerimizle, öğretmenlerimizle paylaştık düşüncelerimizi. Okul yönetimimizin de amacı buydu zaten, daha da teşvik etti bizi. Velilerle birlikte okulda toplantı yapıldı, fikirler paylaşıldı. Yapmamız gerekenler somutlaştı ve artık herkes görevini biliyordu.

Günlük yaşamın içine daha fazla girebilmemiz için bazı düzenlemeler gerekiyordu. Bu düzenlemeler neler olabilirdi, nelere ihtiyacımız vardı, bize kimler yardım edebilirdi ve sesimizi nasıl duyurabilirdik?.. Cevaplanması gereken birçok soru için ekiplere ayrıldık. Ben ekip arkadaşlarımla birlikte gazete çıkarmaya başladım. Hem ihtiyaçlarımızı dile getiriyorduk hem de yüreğimizi döktüğümüz dizeleri, satırları paylaşıyorduk. Basımdan çıkan gazetelerin satımı da başka bir ekibin sorumluluğundaydı.

Öyle güzel gelişmeye başlamıştı ki her şey, birbirimizin yaptıklarında duyduğumuz gurur her geçen gün artıyordu. Aramızdaki dostlukla güçlendik, birlikte şaşırtmaya başladık toplumu. Tabi hiçbir şey henüz tamamlanmış değildi. Özellikle de benim savaş verdiğim yol uzun ve zorluydu; ama sonu aydınlıktı.

Bütün kitaplardan hepimizin yararlanmasını istiyordum. Teknoloji birçok konuda büyük bir imkândı bizim için. Gerçekten hayatımızı kolaylaştırıyor; fakat dinlemek ve okumak çok farklı şeyler ve bizler okumak istiyorduk. Zengin kütüphaneler istiyorduk. Parmaklarımızın daha fazla şiire dokunmasını, hep birlikte o şiirleri sahnede sergilemeyi arzuluyorduk; ama öncelikle gazetemiz kabartma yazıyla basılmalıydı. Böylece zincir büyüyecek ve daha geniş kitleleri içine alacaktı.

“Güneşin, günü nasıl aydınlattığını gören bir çift gözümüz değildi; çarpmakla yetinmeyen kalbimizdi. O kalp ki her atışında yeni umutlar aşıladı, yeni amaçlar yeşertti içimizde. Bizler içimizde dört mevsim bahar yaşayabiliyorsak, işte o zaman aydınlıktı dünyamız. Yağmurda aynı şemsiyenin altında toplanıp, fırtınaya birlikte göğüs gerip, sonunda da güneşi birlikte seyredebilsek, geleceğe umutlarımızla tutunmuşuz demektir.” Konuştuklarımız birbirimizin yüzüne ilk cemreyi düşürmüştü bile. Sohbetimizi Pınar’ın heyecan dolu sesi bölmüştü. Duyduklarımız, gözlerimizden mutluluk gözyaşlarını akıtırken öylesine kucaklaşmıştık ki birbirimizin kalp atışlarını hissediyorduk. Evet, gazetemizin ilk kabartma basımını kardeş okulumuz okumaya başlamıştı.

Heyecanla gecen bir günün daha başarıyla sonuçlanması, içime öylesine derin huzur dolduruyordu ki başımı yastığa koyduğumda yüzüme yansıyor. Kardeşimin çizdiği resimde daha net görmüştü annemler mutluluğumu. Ablasını uyurken çizmiş benim canım. Evimizin küçüğü bile nasıl farkındaydı, öylesine hissettiriyordu ki içtenliğini.

Zaman ilerledikçe tohumlar filizlenmeye, yavaş yavaş çiçek açmaya bile başlamıştı. Aldığımız nefes bile daha farklıydı sanki. Çünkü yüreğimizdekileri herkese açmıştık ve korktuğumuzdan daha kolay tutmuştu insanların ellerini. İlk başlarda şaşkınlığını gizleyemeyen manav bile şimdi tepki vermiyordu ben portakalla elmayı kendim seçip alırken. Önünden her geçtiğimde ufak ufak sohbet de ediyorduk. Hayat, başkalarının yüreklerine de kulak verebildiğimizde kucaklıyordu zaten bizi.

Annemin saçımı örmesini beklerken, dinlediğim şarkının dizeleri dilime dolandı yol boyunca.

“Sev kardeşim / Canım feda yoluna / tap kardeşim / tüm insanlara...” Okula girdiğimde neşe dolu seslerden anlaşılıyordu güzel bir haber olduğu. Heyecanla sınıfa girdiğimde Okan’ın sesini hemen ayırdım diğerlerinin arasından. Uzun süredir tedavi gören arkadaşım artık aramıza dönmüştü. Çifte mutluluk yaşanıyor; çünkü Okan’a vereceğimiz müjdenin de zamanı gelmişti. Artık görme engelliler için hazırlanan trafik ışıkları her yere takılmıştı. Hangi rengin yandığı seslendiriliyor ve kırmızı yanarken sabit bir ses çıkıyordu. Biz de karşıdan karşıya kolaylıkla geçebiliyorduk. İstekler iyi niyetli ve içten düşüncelerle oluştuktan sonra, aşılamayacak engel yokmuş şu dünyada. Tabi ki isteklerimiz makul ve mantıklı olduğu sürece.

Her gününü bir birinden değerli güzelliklerle doldurduğumuz bir dönemi daha bitirmeye hazırlanıyorduk. Bir taraftan açıklanan sınav sonuçlarımız, diğer taraftan git gide ısınan hava, mutluluğumuzu taçlandırıyor.

Okullar kapanmadan bir hafta önce etkinliklerin yapılacağı programda bizler de sahneye çıkacaktık. Zaman yaklaştıkça heyecanımız artıyordu. Ve son hazırlıklar da tamamlandığında artık sahnede idik. Arkadaşlarımın yazdığı ve sergilediği tiyatro oyununun bölümleri arasında okuduğum şiirler dinleyenlerin ruhunu okşamıştı.

Zaman bir biri ardına koşarken, bizi de sürüklemişti peşinden. Ama dönüp arkamıza baktığımızda gördüğümüz resim, bizleri zamanın önüne geçirmişti. İşte ben o resimde özgür bıraktım kirpiklerimin arasına hapsettiğim kelebekleri...